ב"ה

לעבן מיט דער צייט

געדאנקען אויף דער פרשה פון דער וואך
פאר קינדער און יוגנט
לויט די שיחות
פון ליובאוויטשער רבי'ן

פרקי אבות

פרק ראשון
פרק שני
פרק שלישי
פרק רביעי
פרק חמישי
פרק שישי

פרק שישי

אין זעקסטן פרק פון אבות שטייט: אמר רבי יהושע בן לוי בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, שכל מי שאינו עוסק בתורה נקרא נזוף כו'.

דארף מען פארשטיין:

וואס מיינט "עלבונה של תורה"? לכאורה, אויב איינער איז ניט עוסק אין תורה אין דער צייט ווען ער קאן יא לערנען, ווייזט ער אויף זיין אייגענע נידעריקייט. ער האט ניט גענוג שכל אפצושאצן די מעלה פון תורה. דאס איז ניט קיין עלבון פאר דער תורה, נאר אן עלבון פאר דעם מענטשן וואס לערנט ניט.

אויך איז ניט פארשטאנדיק: דער לשון "*עוסק*" בתורה. תורה דארף מען *לערנען*, וואלט דאך געפאסט בעסער דער לשון "*לומד* תורה".

דער ענטפער איז:

ר' יהושע בן לוי רעדט דא וועגן אזא וואס לערנען, לערנט ער, יומם ולילה, נאר ער איז זיך ניט *עוסק* בתורה. די גמרא זאגט: זבון וזבין תגרא איקרי? (דער וואס פארקויפט פאר דער זעלבער פרייז מיט וועלכער ער האט געקויפט און ער פארדינט גארניט דערביי, ווערט ניט אנגערופן קיין סוחר). די זאך פון עסק איז צו ליגן אין דעם און געפינען וועגן פון פארדינען מער.

דאס זעלבע איז ביי לערנען תורה, ער לערנט טאקע תורה און ער לערנט מיט אנדערע, אבער ער טוט עס אן חיות. ער פילט ניט אז ס'איז דערפון פאראן "ריוח" און "פרנסה".

ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד (דורך תורה ווערט א איד פארבונדען מיט'ן אויבערשטן). אבער ער פילט דאס ניט. ער איז ניט א בעל עסק וואס טוט די ארבעט אין זיין געשעפט מיט

לעבעדיקייט, נאר ווי אן ארבעטער, וואס טוט זיין ארבעט בלויז ווייל ער מוז איר אפטאן.

אויף דעם גייט ארויס אלע טאג א בת קול פון הר חורב און רופט אויס: "אוי להם לבריות *מעלבונה* של תורה". דא רעדט זיך וועגן א מענטש וואס לערנט תורה יומם ולילה, איז קען מען ניט זאגן אויף אזא מענטש אז ער איז נידעריג ווייל ער פארשטייט ניט אז מען דארף לערנען תורה. ער לערנט דאך תורה. נאר מעלבונה של תורה. ווי איז צו די וואס לערנען תורה אבער זיי פארשעמען איר. זיי שאצן ניט אפ איר מעלה און איר גרויסקייט.

(לקו"ש ח"ד ע' 1228)

Back to "Leben Mit Der Tzeit"